

Николай Райнов

Сватбата на царския син

Може сърцето да знае какво ще донесе животът.

Видях едно време исполински изваяния, възправени всред пустинята – каменни изваяния видях, които пеят при изгрев.

Беше ранна сутрин – светла заран в пустинята. Слънцето обливаше каменните човеци с портокалов блясък, а върху пясъка огромните им тела отхвърляха далечни модри сенки. В очите им грееше тържество, но в скованите им членове зъзнеше скръб.

Те пееха за Сватбата на Царския Син.

И аз ги слушах.

То бе музика на богове – и тъмни, звънтящи слова на сфинкс.

И аз ги слушах.

Може сърцето да знае какво ще донесе животът.

Видях огромни пирамиди, които носят по камъните си йероглифни слова, но не разбрах що пише там. Високите жреци влизаха в полунощ, а на излизане изнасяха разпънат човек.

И редица посветени пееха в размерни стихове морни песни. В очите им пламтеше празнична радост, а в движенията на ръцете им мълвеше дълбока скръб.

Те пееха за Сватбата на Царския Син.

И аз ги слушах.

Тъжно падаха думите им – тъжно и тежко – като едри дъждовни капки.

И аз ги слушах.

Може сърцето да знае какво ще донесе животът.

Видях огромен тъмен храм – и в мрачината едва блещукаха кадилници с миризма на ладан и касия. И величав Мъж държеше чаша с вино – гъсто като кръв, и хляб – бял като лед.

А пред Него лежеше мъртвец. И старци с бели коси стоеха. И пееха те мудро и замряло песни. В очите им светеше мир, а по тревожните бръчки на лицата им пълзеше опасение.

Те пееха за Сватбата на Царския Син.

И аз ги слушах.

Ридания изтръгнаха от душата скръбните звуци на песента им – и разнасяха мирис на свещена мирта и ладан.

И аз ги слушах.

Може сърцето да знае какво ще донесе животът.

Виждах много пъти слънцето при изгрев. И гореше в него огромно Сърце, но не беше то сърце ни на бог, ни на смъртен. И кръвта ставаше лъчи – и капеше тая лъчиста кръв по земята – и никнеше вредом под нея живот.

И песни се носеха по въздуха – пълнозвучие на върховни светове, – пълнозвучие на много души, – напев на велико Сърце, запалено от обич на исполин.

Те пееха за Сватбата на Царския Син.

И аз ги слушах.

Светло се носеха песните – радостно и бодро, – като червени пламъци на огромен пожар.

И аз ги слушах.

Думите им мълвяха за онова велико Сърце, чиято светла кръв облива Вселената.

...И проумях тогава думите на певеца от Изток:
„Може сърцето да знае какво ще донесе животът.“

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7518>]